
VASTUVÕETUD TEKSTID

P8_TA(2017)0242

Vastupidavus kui ELi välistegevuse strateegiline prioriteet

Euroopa Parlamendi 1. juuni 2017. aasta resolutsioon vastupanuvõime kui ELi välistegevuse strateegilise prioriteedi kohta (2017/2594(RSP))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse Euroopa Liidu lepingu artiklit 21 ning Euroopa Liidu toimimise lepingu artikleid 208, 210 ja 214,
- võttes arvesse 2016. aasta juunis avaldatud ELi üldist välis- ja julgeolekupoliitika strateegiat,
- võttes arvesse komisjoni 3. oktoobri 2012. aasta teatist „ELi lähenemisviisi vastupanuvõimele: õppetunnid toidukriisidest“ (COM(2012)0586) ja komisjoni talituste 19. juuni 2013. aasta töödokumenti „Vastupanuvõime tegevuskava kriisialdistes riikides ajavahemikuks 2013–2020“ (SWD(2013)0227),
- võttes arvesse nõukogu 28. mai 2013. aasta järeldusi ELi lähenemisviisi kohta vastupanuvõimele,
- võttes arvesse ÜRO Peaassamblee 25. septembri 2015. aasta resolutsiooni A/RES/70/1 „Säästva arengu tegevuskava aastani 2030 „Muudame oma maailma““,
- võttes arvesse konventsiooniosaliste otsust 1/CP.21, mis on seotud kliimamuutusi käsitleva Pariisi kokkuleppe jõustumisega,
- võttes arvesse Sendai katastroofiohu vähendamise raamistikku aastateks 2015–2030, mis võeti vastu 14.–18. märtsil 2015. aastal Jaapanis Sendais toimunud ÜRO kolmandal ülemaailmsel katastroofiohu vähendamise konverentsil,
- võttes arvesse komisjoni talituste 16. juuni 2016. aasta töödokumenti „Tegevuskava Sendai katastroofiohu vähendamise raamistiku 2015–2030 jaoks: katastroofiohupõhine lähenemisviis kogu ELi poliitikale“ (SWD(2016)0205),
- võttes arvesse ÜRO peasekretäri 23. augustil 2016. aastal avaldatud aruannet ülemaailmse humanitaarabiteemalise tippkohtumise tulemuste kohta (A/71/353),
- võttes arvesse komisjoni 26. aprilli 2016. aasta teatist „Väärikas elu: abist sõltumise

asemel iseseisvaks. Sundränne ja arenguabi“ (COM(2016)0234),

- võttes arvesse oma varasemaid resolutsioone, eelkõige 11. detsembri 2013. aasta resolutsiooni ELi lähenemisviisi kohta vastupanuvõimele ja katastroofiohu vähendamisele arenguriikides ning toidukriiside õppetundide kohta¹, 16. detsembri 2015. aasta resolutsiooni ülemaailmseks humanitaarabiteemaliseks tippkohtumiseks valmistumise, humanitaarabiga seonduvate probleemide ja võimaluste kohta² ning 14. veebruari 2017. aasta resolutsiooni Euroopa arengukonsensuse läbivaatamise kohta³,
  - võttes arvesse komisjonile esitatud küsimust vastupanuvõime kui ELi välistegevuse strateegilise prioriteedi kohta (O-000033/2017 – B8-0313/2017),
  - võttes arvesse arengukomisjoni resolutsiooni ettepanekut,
  - võttes arvesse kodukorra artikli 128 lõiget 5 ja artikli 123 lõiget 2,
- A. arvestades, et Majanduskoostöö ja Arengu Organisatsiooni (OECD) andmetel elab 1,6 miljardit inimest 56 riigis, mida määratletakse ebakindlate riikidena⁴; arvestades, et ebakindel olukord on enamasti inimeste tekitatud; arvestades, et ebakindel olukord suurendab elanikkonna kaitsetust mitmesuguste tegurite tõttu, sealhulgas konfliktid ja kindlusetus, puudulik juurdepääs tervishoiule, sundränne, äärmuslik vaesus, ebavõrdsus, toiduga kindlustamatus, majandusšokk, halb valitsemistava ja nõrgad institutsioonid, korruptsioon ja karistamatus ning kliimamuutuste mõjul veelgi rängemaks muutunud loodusõnnetused; arvestades, et vastupanuvõime suurendamine on eriti oluline ebakindla olukorra puhul, mida OECD määratleb viie erineva, kuid omavahel seotud mõõtme alusel: majanduslik, keskkonnavaline, poliitiline, julgeolekualane ja ühiskondlik;
- B. arvestades, et vastupanuvõime mõistet on kasutatud ELi ja teiste rahvusvaheliste organisatsioonide poliitikas juba mitu aastat ja see näib laienevat; arvestades, et nõukogu 2013. aasta järeldustes vastupanuvõime kohta käsitatakse seda üksikisiku, leibkonna, kogukonna, riigi või piirkonna võimena valmistuda pingelisteks olukordadeks ja šokkideks, nendele vastu pidada, nendega kohanduda ja nendest kiiresti taastuda, seadmata ohtu pikaajalisi arenguväljavaateid;
- C. arvestades, et Euroopa Liidu üldises välis- ja julgeolekupoliitika strateegias nimetatakse Euroopast idas ja lõunas asuvate riikide ja ühiskondade vastupanuvõimet ühena viiest ELi välistegevuse prioriteedist ja määratletakse vastupanuvõime riikide ja ühiskondade võimena viia läbi reforme ning seega seista vastu sisemistele ja välistele kriisidele ja neist taastuda; arvestades, et nimetatud strateegias kinnitatakse, et iga vastupanuvõimelise riigi keskmes on vastupidav ühiskond, mida iseloomustab demokraatia, usaldus institutsioonide vastu ja kestlik areng;
- D. arvestades, et selles strateegias märgitakse ka, et EL võtab vastu ühise lähenemisviisi oma humanitaar-, arengu-, rände-, kaubandus-, investeerimis-, taristu-, haridus-,

¹ ELT C 468, 15.12.2016, lk 120.

² Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2015)0459.

³ Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2017)0026.

⁴ OECD (2016), States of Fragility 2016: Understanding violence, OECD väljaanded, Pariis.

tervise- ja teaduspoliitikale ning kohaldab muu hulgas sellist poliitikat, millega toetada kaasavat ja vastutustundlikku juhtimist, edendada inimõigusi, järgida kohalikel õigustel põhinevaid lähenemisviise õigus-, julgeoleku- ja kaitsesektori reformile, toetada ebakindlaid riike, võidelda vaesuse ja ebavõrdsusega ning edendada kestlikku arengut, tihendada suhteid kodanikuühiskonnaga, edendada energia- ja keskkonnasektori reformipoliitikat ning toetada jätkusuutlikke lahendusi toiduainete tootmise ja veekasutuse valdkonnas;

- E. arvestades, et ELi välistegevuses on vaja mitmekülgset lähenemisviisi vastupanuvõimele ning seda on võimalik soodustada kooskõlas poliitikavaldkondade arengusiduse põhimõttega, suurendades eelkõige arenguabi ja vajaduse korral ka humanitaarabi koos keskkonnaga seotud poliitikasuundadega, keskendudes sealjuures selgelt kaitsetuse ja katastroofiohu vähendamisele, mis on äärmiselt oluline humanitaarabivajaduse vähendamiseks; arvestades, et ka ELi välispoliitikal on keskne roll vastupanuvõime edendamisel, eelkõige edendades kestlikku arengut, inimõigusi ja poliitilist dialoogi, tõhustades samal ajal varajase hoiatamise süsteeme ning tegutsedes selliste sotsiaalsete ja majanduslike šokkide ärahoidmiseks nagu nälg, ebavõrdsuse kasv, inimõiguste rikkumine ja vägivaldsed konfliktid, ning konfliktide esinemise korral nende lahendamisel;
- F. arvestades, et EL peaks edendama integreeritud lähenemisviisi oma välistegevusele, tõhustades samal ajal oma panust kestlikusse arengusse ning järgides iga poliitikavaldkonna volitusi ja eesmärgi vastavalt aluslepingutele; arvestades, et see on eriti tähtis kriisiolukordades ning seoses ELi humanitaarabitegevusega, mis ei saa olla kriisiohjamise vahend ning mille puhul tuleb täielikult lähtuda humanitaarabi põhimõtetest, mis on esitatud Euroopa konsensuskes humanitaarabi valdkonnas, ning mille eesmärk peab olema sidus, tõhus ja kvaliteetne humanitaarabitegevus; arvestades, et EL peaks jätkuvalt edendama inimõiguste ja rahvusvahelise humanitaarõiguse austamist kõigi konfliktis osalejate poolt;
- G. arvestades, et humanitaarabitegevus peaks järgima rahvusvaheliselt tunnustatud standardeid ja põhimõtteid, nagu need on toodud kokkuvõtlikult ära Rahvusvahelise Punase Risti ja Punase Poolkuu ning suurõnnetuste abiga tegelevate valitsusväliste organisatsioonide tegevusjuhendis ning viidud üldisemalt sisse humanitaarhartasse;
- H. arvestades, et vastupanuvõime toetamist tuleb käsitada kestliku arengu edendamisele suunatud pikaajalise jõupingutusena, mis on jätkusuutlik vaid siis, kui see on vastupanuvõimeline šokkidele, pingetele ja muutustele; arvestades, et üks osa ELi välispoliitikast ja arengukoostöö programmidest, mis edendavad vastupanuvõimet, peab olema kontekstipõhine ning aitama kaasa riiklike vastupanuvõimestrateegiate tugevdamisele, mille eest vastutavad partnerriikide valitsused, kellel on ka aruandekohustus oma rahva ees;
- I. arvestades, et riskide mõistmine, riskijuhtimise tugevdamine ning investeerimine varajase hoiatamise ja varajase reageerimise süsteemidesse, ennetusse ja katastroofiohu vähendamisse kooskõlas Sendai raamistiku prioriteetidega on vastupanuvõime saavutamiseks otsustava tähtsusega ning seega äärmiselt olulised kestliku arengu eesmärkide täitmiseks;
- J. arvestades, et ELi lähenemisviisis vastupanuvõimele tuleks jätkuvalt keskenduda inimestele, sealhulgas tehes alati võimaluse korral koostööd organitega, suurendades

selle fookuse jaoks suutlikkust riiklikul, piirkondlikul ja kohalikul tasandil ning tunnustades ja toetades kodanikuühiskonna organisatsioonide ja kohalike kogukondade keskset rolli;

- K. arvestades, et looduskatastroofid ja inimtegevusest tingitud katastroofid mõjutavad naisi, tüdrukuid, poisse ja mehi erinevalt ning sooline ebavõrdsus süvendab pingete ja šokkide mõju ning takistab kestlikku arengut;
  - L. arvestades, et kriisides ja konfliktides kannatavad kõige enam naised ja tütarlapsed; arvestades, et naised ja tütarlapsed on ohtudele ebaproportsionaalselt kaitsetumad ning katastroofide ajal ja järel ohustab neid elatise, julgeoleku ja isegi elu kaotus rohkem; arvestades, et naised ja tütarlapsed on ümberasustamise ning tavapärase kaitse- ja tugistruktuuride hävimise tõttu suuremas ohus kui teised; arvestades, et kriisiga seotud olukordades suurendab vägistamise, seksuaalse ärakasutamise ja riskikäitumise tõenäosus oluliselt soovimatut rasedust, sugulisel teel levivate nakkuste ja reproduktiivtervise probleemide tõenäosust;
  - M. arvestades, et naiste võimestamine on äärmiselt tähtis, et edendada vastupanuvõimet; arvestades, et selleks, et programmid oleksid tulemuslikud, terviklikud ja jätkusuutlikud, tuleb neis arendada ja tugevdada vastupanuvõimet ning kaasata naisi, käsitledes samal ajal konkreetseid võimeid ja toimetulekumehhanisme;
  - N. arvestades, et perekond on peamine institutsioon üksikisikute ja ühiskonna sotsiaalse ja majandusliku võimestamisega seotud vajalike tootmis-, tarbimis-, taastootmis- ja akumulatsioonivõimete täitmiseks; arvestades, et pered ja pereliikmed loovad hooldus- ja tugisüsteeme ning nende vastupanuvõimeline käitumine võib kajastuda optimismi, leidlikkuse ja kindlameelsuse normaalses arengus karmile saatusele vaatamata; arvestades, et need tugevad küljed ja ressursid võimaldavad üksikisikutel reageerida tulemuslikult kriisidele ja probleemidele;
  - O. arvestades, et ELi välistegevuses tuleks vastupanuvõime lähenemisviisis pöörata erilist tähelepanu kõige kaitsetumatele elanikkonnarühmadele, kaasa arvatud kõige vaesemad, vähemused, sunniviisiliselt ümberasujad, naised, lapsed, rändajad, HIV-ga nakatunud, LGBTI-inimesed, puuetega inimesed ja eakad;
1. peab tervitavaks, et ELi üldises välis- ja julgeolekupoliitika strateegias on peetud oluliseks edendada vastupanuvõimet, mida on nimetatud üheks ELi välistegevuse strateegiliseks prioriteediks; tunneb heameelt soodsa mõju üle, mida suurem poliitiline, diplomaatiline ja julgeolekualane tähelepanu vastupanuvõime edendamisele võib avaldada partnerriikidele, kuid rõhutab, et vastupanuvõime ei tohiks nende valdkondadega piirduda;
  2. kinnitab taas, et ELi liikmesriigid peavad täitma oma ametliku arenguabi kohustusi ning suurendama vastupanuvõimet, kasutades selleks arengu- ja humanitaarabi valdkonna strateegiat ja planeerimise protsesse; rõhutab sellega seoses OECD vastupanuvõime süsteemide analüüsi raamistiku tähtsust, mis aitab muuta strateegiad tõhusamateks valdkondadevahelisteks ja mitmemõõtmelisteks programmikavadeks;
  3. on seisukohal, et praegune ELi lähenemisviis vastupanuvõimele, kaasa arvatud kriiside ja kaitsetuse algpõhjustega tegelemiseks võetud kohustused, nagu see on esitatud komisjoni 2012. aasta teatises ja nõukogu 2013. aasta järeldustes, on endiselt

põhimõtteliselt õige ja seda tuleks jätkata, tunnistades samas vajadust võtta selle poliitika rakendamisest saadud õppetunde arvesse uues ühisteatises; tunneb huvi selle vastu, kuidas võetakse teatises arvesse hindamiste elemente, sest ulatuslik hindamine on planeeritud alles aastaks 2018; on seisukohal, et vastupanuvõime tegevuskava aastateks 2013–2020 tuleks täies mahus ellu viia;

4. rõhutab vastupanuvõime mitmemõõtmelisust (inimlik, majanduslik, keskkonnavaline, poliitiline, julgeolekualane ja ühiskondlik mõõde) ning peab tervitatavaks asjaolu, et see teema muutub ELi välis- ja julgeolekupoliitika, arengukoostöö ja humanitaarabi vallas üha olulisemaks; rõhutab, et iga poliitikavaldkonna omaette ülesandeid ja eesmärke tuleb järgida, püüdes ühtlasi saavutada nende suuremat sidusust kestliku arengu hüvanguks; tuletab meelde, kui oluline on tagada poliitikavaldkondade arengusidususe põhimõtte kogu ELi välistegevuses, tagades, et ELi poliitikavaldkonnad ei kahjustaks arengumaade jõupingutusi säästva arengu eesmärkide saavutamiseks;
5. rõhutab eelkõige humanitaarabi erilist seisundit, sest abi andmisel tuleb juhendada üksnes vajadustest ning kindlalt järgida selliseid peamisi humanitaarpõhimõtteid nagu humaansus, neutraalsus, erapooletus ja sõltumatus, ning austada Genfi konventsioonides ja nende lisaprotokollides sätestatud inimõigusi; rõhutab, et humanitaarpõhimõtete järgimine on hädavajalik juurdepääsu saamiseks abi vajavale elanikkonnale ja humanitaarabi andjate kaitsmiseks;
6. tunneb heameelt asjaolu üle, et teised partnerrahastajad ei tohi kehtestada ELi ja liikmesriikide antavale humanitaarabile piiranguid (seoses vajaliku arstiabi, sh relvakonfliktides vägistamise ohvriks langenud naistele ja tütarlastele ohutu abordi võimaldamisega), vaid peavad järgima rahvusvahelist humanitaarõigust;
7. rõhutab asjaolu, et vastupanuvõime suurendamine partnerriikides on pikaajaline protsess ning seetõttu tuleb seda läbivalt käsitleda arenguprogrammides, mis hõlmavad elanikkonna kõige kaitsetumaid rühmi, ja finantskohustustes; rõhutab, et uues ühisteatises tuleks seda arvestada ja vastupanuvõime edendamist toetada, kuna see on partnerriikide, eelkõige ebakindlate riikide kestliku arengu strateegiate oluline osa; märgib, et kõnealused strateegiad peavad olema kontekstipõhised ja kooskõlas rahvusvaheliselt kokku lepitud arengu tõhususe põhimõtetega: toetust saavate partnerriikide arenguprioriteetide omalus (sh riiklike arengustrateegiatega vastavusse viimine), tulemustele keskendumine, kaasavad partnerlused, läbipaistvus ja vastutus; rõhutab sellega seoses Euroopa Parlamendi, riikide parlamentide ja kodanikuühiskonna olulist osa järelevalves ja kontrollimises;
8. nõuab tungivalt, et komisjon lisaks vastupanuvõime ja selle mitmemõõtmelise olemuse keskse elemendina arenguriikidega peetavasse poliitikadialoogi;
9. toonitab, kui oluline on ELi vastupanuvõimega seotud humanitaar- ja arenguabi meetmete ühine programmitöö, et tagada maksimaalne täiendavus ja vähendada abi killustatust ning tagada, et lühiajalised meetmed looksid aluse keskmise pikkusega ja pikaajalistele meetmetele;
10. rõhutab, kui tähtis on pakkuda tehnilist abi vähim arenenud riikidele ja ebakindlatele riikidele, eelkõige sellistes valdkondades nagu säästev maahaldus, ökosüsteemi kaitse ja veevarustus, kuna need on otsustava tähtsusega, et saavutada kasu nii keskkonnale

kui ka inimestele, kes sellest sõltuvad;

11. tuletab meelde, et vaesed inimesed on need, kes kõige tõenäolisemalt tunnevad jätkuvalt õnnetuste suuri tagajärgi sissetuleku ja heaolu vallas; rõhutab, et ELi arengukoostöö esmane ja ülim eesmärk on seega vaesuse kaotamine kestliku arengu kontekstis, et tagada inimväärikus ja inimväärne elu kõigile;
12. rõhutab katastroofiohu vähendamise olulisust vastupanuvõime suurendamisel; kutsub ELi üles tagama, et vastupanuvõime edendamine uues ühisteatises oleks kooskõlas Sendai katastroofiohu vähendamise raamistikus võetud kohustuste ja seatud eesmärkidega ning viidaks ellu Euroopa Komisjoni Sendai tegevuskava kaudu, mis edendab katastroofiohupõhist lähenemisviisi kogu ELi poliitikas, ning kindlustama piisavate ressursside eraldamise sellele prioriteedile; rõhutab, et kestliku arengu saavutamiseks on äärmiselt oluline riskijuhtimine, ning nõuab kaasavate kohalike ja riiklike katastroofiohu vähendamise strateegiate väljatöötamist ning kogu ühiskonda ja kõiki ohte käsitleva lähenemisviisi väljatöötamist katastroofiohu juhtimises, et vähendada kaitsetust ja suurendada vastupanuvõimet; nõuab, et tugevdataks seoseid katastroofiohu vähendamise, kliimamuutustega kohanemise, linnapoliitika ja algatuste vahel;
13. nõuab, et isikute ja kogukondade vastupanuvõime ning keskendumine kaitsetutele elanikkonnarühmadele – sealhulgas ühiskonna vaeseimatele, vähemustele, peredele, naistele, lastele, rändajatele, HIV-ga nakatunutele, LGBTI-inimestele, puuetega inimestele ja eakatele – jääks ELi välistegevuses vastupanuvõime edendamisel keskele kohale; rõhutab kodanikuühiskonna ja kohalike kogukondade kesket rolli vastupanuvõime suurendamises; rõhutab ka seda, et kaitsetute elanikkonnarühmade olukorra mõistmiseks ja lahendamiseks on oluline koguda ja levitada eristatud andmeid;
14. juhib tähelepanu asjaolule, et tõhusas vastupanuvõime suurendamises tuleb arvestada perekondade tähtsusega ning toetada nende suutlikkust šokke absorbeerida;
15. nõuab soolise võrdõiguslikkusega arvestavat kavandamist, mis tugevdaks naiste osalemist ning käsitleks naiste probleeme, suurendades nende vastupanuvõimet katastroofidele ja kliimamuutustele, ning mis tagaks naiste õigused, sealhulgas omandiõigused ja maaomandiga seotud kindlustunde, sealhulgas vee, metsade, eluaseme ja muude varade osas;
16. nõuab sellega seoses täiendavate jõupingutuste tegemist tervise- ja seksuaaltervisealase hariduse, pereplaneerimise, sünnituseelse hoolduse ning seksuaal- ja reproduktiivtervishoiu teenuste ja õiguste kättesaadavuse parandamiseks naiste ja tütarlaste jaoks, eelkõige selleks, et tegeleda suurelt jaolt täitmata aastatuhande arengueesmärgiga nr 5, mis hõlmab emade tervist ning väikelaste ja laste suremuse vähendamist ja üliriskantsete sünnituste vältimist;
17. rõhutab, kui tähtis on hädaolukordades juurdepääs tervishoiule ja teenustele, samuti veele, kanalisatsioonile ja hügieenile, aga ka pikaajaline kogukondlik tervishoiu planeerimine;
18. tõdeb, et sundränne ja pikaleveninud ümberasustamine on paljude ebakindlate ja konfliktidest mõjutatud riikide ja nende naabrite jaoks eriti problemaatiline; rõhutab,

et komisjoni teatises väärrika elu kohta on välja toodud, et sundrändest mõjutatud isikute kaitse peab olema tingimusteta tagatud ning sundrändest mõjutatud elanikkondade ja neid vastuvõtivate kogukondade vastupanuvõime ja iseseisvuse suurendamine on äärmiselt oluline; tuletab meelde, kui oluline on väärrikuse ja vastupidavuse edendamisel iseseisvus;

19. rõhutab, et tuleb laiendada pagulasseisundi konventsiooni ja Kampala konventsiooni, et kaitsta ja abistada põgenikke kogu maailmas, samuti inimesi, keda puudutavad ka vägivald teised vormid, nagu inimkaubandus ja sooline vägivald, sest neil võib olla põhjendatud hirm tagakiusamise ees või neid võib ohustada tõsine kahju;
20. peab riikide vastupanuvõimet vastupanuvõime oluliseks mõõtmeks ja rõhutab, et riikide vastupanuvõime ja stabiilsus tulenevad otseselt inimõiguste austamisest, demokraatia tugevusest, õigusriiklusest ja heast valitsemistavast, institutsioonide usaldusväärsusest ja vastutusest riigi kodanike ees, kuid eelkõige kodanike kaasamisest üksikult ja ühendustes võimalike lahenduste leidmisesse, mis kõik on eesmärgid, mida tuleb ELi üldise välis- ja julgeolekupoliitika strateegia elluviimisel edendada ja kaitsta; toonitab, kui oluline on parandada olulisi avalikke teenuseid, nagu haridust, tervishoidu, vett ja kanalisatsiooni, et tõhustada vastupanuvõimet;
21. rõhutab, et vastupanuvõime põhimõte peaks ELi välistegevuses säilitama ülemaailmse ulatuse; märgib, et vastupanuvõime toetamine peaks olema partnerriikides inimõiguste ja kestliku arengu edendamise eesmärk ning see ei tohiks piirduda geograafiliste aladega, kus on julgeolekukriis, mis mõjutab vahetult ELi; rõhutab, et vastupanuvõime edendamisel peaks igal juhul seadma esmatähtsaks vähim arenenud riigid, ebakindlad riigid ja riigid, kus esinevad korduvad ja hooajalised kriisid, ja pöörama neile erilist tähelepanu, käsitledes samal ajal kriiside põhjusi, eelkõige kriiside ennetamise ja nendeks valmisoleku meetmete toetamise abil;
22. rõhutab varajase hoiatamise süsteemide ja varajase reageerimise võimekuse olulisust vastupanuvõime edendamise mehhanismina ning nõuab, et EL suurendaks selles valdkonnas jõupingutusi, edendades eelkõige kohapeal tihedamat koostööd erinevate osalejatega, eriti ELi delegatsioonide abil, ning arendades ebakindlates oludes ühist analüüsi ja vahetust sarnaste ohtudega silmitsi seisvate, looduskatastroofidele aldiste piirkondadega, mis võimaldaks olukorrast paremini aru saada ning tegutseda kooskõlastatult kõigis ELi poliitikavaldkondades ning ELi institutsioonides ja liikmesriikides;
23. nõuab, et vastupanuvõime edendamiseks eraldataks piisavalt ressursse, sest see on üks ELi strateegilisi prioriteete; tunneb heameelt selle üle, kui enne järgmise mitmeaastase finantsraamistiku perioodi mõeldaks strateegiliselt selle üle järele, kuidas EL saaks paremini kasutada olemasolevaid välistegevuse rahastamisvahendeid ja uuenduslikke mehhanisme, jätkates samal ajal nende kooskõlla viimist rahvusvaheliselt kokku lepitud arengu tõhususe põhimõtetega, et lõimida vastupanuvõime süstemaatiliselt arengu- ja abistrateegiate ja programmidega; rõhutab, et meetmeid võib rahastada eri vahenditest, mis üksteist täiendavad, ja toonitab, et arengukoostöö vahenditest saadud ressursside puhul peab peamiseks eesmärgiks jääma vaesuse vähendamine;
24. rõhutab, et katastroofide ja kriisidega seoses on vaja tugevdada ja arendada haridust ning parandada sellise teabe ja teadmiste levitamist, kogumist ja edastamist, mis aitab

tugevdada kogukonna vastupanuvõimet, soodustada harjumuste muutumist ja katastroofideks valmisolekut;

25. innustab avalikku ja erasektorit suuremale koostööle vastupanuvõime vallas; tuletab sellega seoses meelde, kui tähtis on komisjoni teatis „Erasektori rolli tugevdamine kaasava ja jätkusuutliku majanduskasvu saavutamisel arenguriikides“; palub komisjonil hõlbustada veelgi erasektori osalemist, luues eraettevõtetele stiimulid ja õiged tingimused osalemaks vastupanuvõime suurendamises ja ohtude vähendamises partnerriikides;
26. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ja komisjoni asepresidendile ning liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrgele esindajale.